

På steintur til Långban.

"Långban", - navnet lvdet som en fanfare i øret på en mineralsamler. Tanken på å komme dit var ikke lenger en drøm. Det var uigjenkallelig og bestemt at vi skulle dit. D. dagen den 20/6-1975 kl. 18.00 startet ca 50 medlemmer fra Oslo og omegn geologiforening ut fra Oslo Østbanestasjon med kurs for Stora Kopparberg i Sverige, og hjemmet til kjernekekaren Ingemar Johansson. Vi ankom dit utover kvelden etterhvert, og jeg var en av de siste som nådde fram, ca kl. 23.30. Da var allerede en stor telthyt på plass, og St. Hansfeiringen var igang med mai-stang og dertil tilhørende aktiviteter. Musikk, dans og ----- . Natten ble ikke så lang for de fleste tror jeg. - Det første stedet vi skulle besøke var Stollberg/gruver. Dette var Blyglans og Arsenkis gruver, og de virket bare brune og grå i den stekende solen. Men da vi begynte å lete, dukket det fram mange rare ting. Såsom "Silfbergitt", "Løllingitt", "Almandin"granater, "Gedritt" og nydelige blanke "Arsenkiskrystaller. Jeg tror vi alle var litt "misunnelige" på de to blad Groth som fant hver sin stoff med perfekte krystaller av Arsenkis i størrelsesorden 2 cm. Som tidligere sagt, så var det stekende varmt, og vi fant også tid til litt avkjøling i et "idyllisk" lite tjern som lå inne mellom de store berghallene. Ingemar Johansson svarte villig på alle spørsmål, og merkelige mineralnavn svirret gjennom luften. Lørdagskvelden var det kos på teltplassen. Vidar Ellingsen og Dagfinn Pedersen spilte gitar og sang viser, mens vi andre sang med så godt vi kunne. Den som hadde lvdst, kunne gå inn i stua til herr og fru Johansson og ta seg en svingom. Her var Belstad minst like aktiv som når han står på hodet i en steinrøys og graver etter mineraler. Aktiv var også "maskoten" vår Morten Johannesen. Hvis jeg ikke husker feil, så greide han å finne mer enn 80 forskjellige mineraler den lørdagskvelden. Han fant nok sin egen spesielle forekomst. Gjett om han var blid. Søndag. - Det er idag det skal skje. Alle er tidlig oppe, og det er liksom ingen som har tid til å spise ordentlig engang. Långban! Her kommer vi. Men hva får vi se? - Kjempestore, skittengrå berghaller. Er vi skuffet? Hadde vi ventet en eksplosjon av farger? Jeg vet ikke. I hvertfall steg begeistringens ettersom Ingemar sang ut mineralnavn på mineralnavn. "Tephroit", "Richteritt",

"Tilasitt", "Barysilitt", "Magnetoplumbitt", "Magnesioferritt", "Inesitt", "Vermlanditt", "Pinakiolitt", "Melanotekitt", "Rhodonitt", og "Långbanitt". Dette er ting som var ukjent for de fleste av oss. Og idag er det bare et ord som er dekkende for Långban. Fantastisk! Men uten Ingemar Johanssons imøtekommenhet og elskverdighet, tror (vet) jeg at turen ikke ville blitt slik som den ble. Han var også fantastisk. Men dagen gikk veldig fort i Långban, og tiden da vi måtte bryte opp, måtte komme. Med bilen godt lastet (full) med stein satte vi kursen hjemover, men med den standard svenske veier har, var det ingen problemer med å komme helskinnet hjem. Det var en uforglemmelig tur, og jeg håper det ikke går alt for lang tid før jeg kan møte Långban igjen. Og ikke minst Ingemar Johansson.

Erling Kamphaug

